క్షమ

అజీజ్

గదిలో నిశ్శబ్దం! మూడిపడితే వినిపించే నిశ్శబ్దం!! ఆ నిశ్శబ్దంలో వారి గుండెలు చేసే చప్పుళ్ళు వారికే స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి. అందరి కళ్ళూ ఆమె కాయం మీదే కేంద్రీకృతమైఉన్నాయి. అందరిలో ఒకే ఆందోళన. ఏ ఘడియలో....ఏ క్షణంలో.. ఆమె...ప్రాణాలు... అన్న ఆందోళన?

పరుపుమీద ఉదయంనుంచీ అచేతనంగా పడుంది ఆమె. అంతర్గతంగా మృత్యువుతో ఘర్షణపడుతున్నట్టూ, అర్థాంతరంగా ఆ భవబంధాలనూ అనుబంధాలనూ త్రెంచివేసుకుని, మళ్ళీ ఎన్నడూ తిరిగిరాని లోకానికి తరలివెళ్ళడం ఇష్టంలేనట్టూ ఆమె ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసలు ఉదయంనుంచీ మృత్యువుతో హోరాహోరీ పోరాడుతున్నాయి.

ఆమె తలవైపు అల్లుడూ కూతురూ, కాళ్ళదగ్గర కొడుకూ కోడలూ, ఎడం ప్రక్కన ఫామిలీడాక్టరూ దిబ్బని తిన్న వదనాలతో ఆ దృశ్యం చూస్తున్నారు. డాక్టర్ శక్తివంచనలేకుండా తాను చెయ్యగలిగిందంతా చేశాడు ఆమెకోసం! ఐనా, అతనూ మానవ మాత్రుడే కదా! విధి నిర్ణయానికి ఎవరు మాత్రం అనకట్ట వెయ్యగలరు?

వారి ఆరాటమూ, ఆందోళనా వేరు! ఆమెతో పాతికేళ్ళకు పైగా పరిపూర్ణమైన జీవితాన్ని పంచుకుని, ఆమెను ఇల్లాలిగా గౌరవించి, హృదయ సామ్రాజ్ఞిగా పూజించి, ఆమెసంపూర్ణ ప్రేమానురాగాలు అందుకున్న ప్రకాశరావు దుఃఖం వేరు.

మనిషి పుట్టడం, గిట్టడం సర్వసామాన్యం! అది ఆదినుంచీ అమలుజరుగుతున్న సృష్టి ఆచారం! కానీ, జననమరణాల మధ్య ఆ మనిషి జీవించిన తీరూ, తనవారికందించిన మమతానురాగాలూ అంత సులభంగా సమసిపోవు. అవి ఆ మనిషి లేమిని అనుక్షణం ఎత్తిచూపుతూ మనసును తూట్లుజేస్తుంటాయి.

ప్రకాశరావు మంచంమీద అచేతనంగా పడున్న భార్యవైపు సజలనయనాలతో చూస్తూ, తన అసహాయతకు లోలోపలే కుమిలిపోతున్నాడు.

పాతికేళ్ళ తమ వైవాహిక జీవితంలో ఆమె అడుగడుగునా తనకు అండగా నిల

టగా నిలిచింది. కష్టాలను తనతో కలిసి కట్టుగా పోరాడి జయించింది. సుఖాలను సమంగా పంచుకుని ఆనందించింది.

సమస్యలను సామరస్యంగా పరిష్కరించి తీరదించింది. అనారోగ్యంతో మంచానపడితే, రాత్రింబవళ్ళు తనకు ఊడిగం జేసింది. అనేకసార్లు తనని మృత్యువుకోరలు కబళించకుండా కంటికి రెప్పలా కాపాడింది.

అటువంటి అర్ధాంగిని ఈ రోజు ఆ మృత్యువే అర్ధాంతరంగా తనపించి విడదీయడానికి ప్రయత్నిస్తోంటే, తాను చేష్టలుడిగి చూస్తుండటం తప్ప మరేమీ చెయ్యలేకపోతున్నాడు. ఎంతటి విషమ పరీక్ష!

"నాన్నా...." అన్న కూతురి కేకతో అర్ధసుషుప్తావస్థలోంచి ఉలిక్కిపడి అటు చూశాడాయన.

"అమ్మ...." అంటూ తల్లి పైపు చూపిందామె.

చటుక్కున భార్యవైపు చూశాడు ప్రకాశరావు. అంతవరకూ అచేతనంగా పడున్న ఆమె దేహంలో ఇప్పుడు కొద్దిగా చలనం వచ్చింది. కాసేపు ఆయాసంతో మూలిగి, అతి కష్టంమీద కళ్ళు తెరిచింది!

డాక్టర్‌తోబాటు అందరి కళ్ళు ఆశగా చూశాయి ఆమెవైపు.

అతి ప్రయత్నంమీద దృష్టిసారిస్తూ అందర్నీ ఒకసారి పలకరించింది. తరవాత పక్కనే నిల్చున్న భర్తమీద ఆమె చూపులు నిలిచిపోయాయి నిశ్చలంగా.

ప్రయత్నంపై పెదవులు కదిపి, నూతిలోంచి పలికినట్టు- "..మీతో.... ఏకాంతంగా.... మాట్లాడాలి ..." అంది అస్పష్టంగా.

అందరూ ఒకరి మొహాలొకరు చూసుకున్నారు. ప్రకాశరావు వాళ్ళని బైటికెళ్ళమన్నట్టు సైగచేశాడు. అందరూ ఒకరి వెనక ఒకరు అవతలికి నడిచారు.

"చెప్పు పార్వతీ!" అంటూ కుతూహలంతో ఆమె దగ్గరికి వంగాడు ప్రకాశరావు. ఎంత ప్రయత్నించినా ఆయన కనురెప్పలు ఉబికివస్తున్న కన్నీటికి ఆనకట్ట వెయ్యలేకపోతున్నాయి.

ఆమె ఎగిసిపడుతున్న ఆయాసాన్ని అదిమిపట్టి, "ఇక.... నా అవసాన ఘడియలు.... దగ్గరపడ్డాయి.... వెళ్ళేముందు.. మీకీ విషయం చెప్పడం... చాలా అవసరం.... మొదట మీరు నాకో మాటివ్వండి! నేను చెప్పే విషయం విన్నాక నన్ను అసహ్యంచుకోవనీ, ఏవగించుకోననీ, హృదయపూర్వకంగా క్షమిస్తానని ప్రమాణం చెయ్యండి....

"అప్పుడే నా అంతిమశ్వాస ప్రశాంతంగా అనంతంలో లీనమౌతుంది....నా ఆత్మకు సంపూర్ణ శాంతి లభిస్తుంది.... మీరు క్షమించకుంటే... ఆ కృపాళు భగవంతుడు కూడా క్షమించడు...." అంది భావోద్వేగంతో.

ఆమె చెప్పబోయే విషయం ఏదైనా

ఆ తుదిఘడియల్లో అది వెలికిరావడంవల్ల దాని బరువుతో ఆయాసపడుతున్న ఆమె మనసు తెప్పరిల్లి దానికింత స్వాంతనైనా చేకూరుతుందని వెంటనే తలూపాడు ప్రకాశరావు.

"చెప్పు పార్వతీ! అది ఎంతటి కఠోర విషయమైనా సరే, నిన్ను ద్వేషించను. మనస్ఫూర్తిగా క్షమిస్తాను. చెప్పు!" దగ్గుత్తికతో ఆయన కంఠం పూడుకుపోతోంది.

ఆమె నెమ్మదిగా దిండు గలీబులోకి చెయ్యిదూర్చి, ఓ పసుపుపచ్చరంగు కవరు బైటకి తీసింది. అర్థంకాని అయోమయావస్థలో ఆమె చర్యలు గమనిస్తున్నాడు ఆయన.

ఆ కవరు భర్తవైపు చాపి, "దీన్ని తెరిచి చూడండి...." అంది పార్వతి. ప్రకాశరావు కవరందుకుని, క్షణంపాటు తదేకంగా చూశాడు దానివైపు. ఆ తరవాత నెమ్మదిగా తెరిచి, లోనికి వేళ్ళు దూర్చాడు. కేబినెట్ సైజు ఫోటోలున్నాయి లోపల. కుతూహలంతో వాటిని బైటకి తీసి చూశాడు.

ఒకే అమ్మాయికి సంబంధించిన ఏడెనిమిది ఫోటోలవి! ఒక్కొక్కటీ ఒక్కో వయసులో తీయబడింది. అమ్మాయి చాలా అందంగా, ఆకర్షణీయంగా ఉంది. ప్రతి ఫోటోలోనూ నిండుగా నవ్వుతోంది!

వాటి మధ్య ఓ కాగితంముక్క కనిపించిందాయనకు. దానిపై ఓ అడ్రసు రాసి ఉంది.

పూర్ణిమ,
ఇంటి నెం. 3-1-148, గవర్నర్ పేట,
విజయవాడ-3.

"చూశారా.... ఫోటోలు! ఆ అమ్మాయి పేరు పూర్ణిమ.... ఆ చీటీమీద రాసిఉన్న చిరునామా కూడా ఆమెదే.... నే చనిపోయాక.... మీరామెను కలుసుకోండి.... కావలసిన సహాయం చెయ్యండి.... ఇక ఆ పిల్ల భారమంతా మీదే....

"పూర్ణిమ ఇంకా చదువుకుంటోంది.... ఆమె చదువు పూర్తయ్యాక.... మంచి అబ్బాయిని చూసి పెళ్ళిచెయ్యండి.... ఆ శుభకార్యం నా చేతులమీదే జరగాలని ఎంతో ఆశించాను.... కానీ, భగవంతుడికది ఇష్టంలేనట్టుంది.... నా కోరిక తీరుస్తారు కదూ?" పార్వతి కళ్ళు ప్రాధేయపడుతున్నాయి.

"ఇంతకీ ఏవరీ అమ్మాయి?" అడిగాడు ప్రకాశరావు అయోమయంగా.

"నా కూతురు! నా .... కన్న.... కూతురు!! అంటే...." ఆ తరవాత ఆమె నోటినించి మరో వాక్యం వెలికిరాలేదు. కళ్ళు శూన్యంలోకి చూస్తూ, చలనరహితమై పోయాయి. నోరు సగం తెరుచుకుని మళ్ళీ మూసుకోలేదు. ఆమె అంతిమ శ్వాస అనంత విశ్వంలోకి ఎగిసి, విలీనమై పోయింది!

ఆమె చివరి మాటలు చెవులారా విన్న ప్రకాశరావు ధిగ్భ్రాంతితో శిలాప్రతిమై

పోయాడు క్షణంపాటు! అంతవరకూ ఉద్వేగంతో కొట్టుకుంటున్న ఆయన గుండె ఒక్కసారి ఆగిపోయినట్టూ, ఒంట్లో పరుగులు పెడుతున్న రక్తమంతా ఒక్కసారి స్తంభించిపోయినట్టు అచేతనుడై పోయాడు!

"నా కూతురు....నా కన్నకూతురు!" ఆమె మాటలు ఆయన మస్తిష్కంలో మారుమోగుతూ చెవుల్ని బ్రద్దలుజేస్తున్నాయి. నేలను [illegible] ఏకమై గిరగిర తిరుగుతున్నట్టు స్ఫురింపజేస్తున్నాయి.

వ్యధిచెందినా, క్రుంగిపోయినా భార్యను [illegible] కానీ మానవ సహజమైన అ[illegible] [illegible] న్నాడు. [illegible], [illegible] అవి ఆయన [illegible] హృదయాన్ని [illegible]

అంతవరకూ ఆమె పట్ల ఆయనలో ఉన్న ప్రేమా, [illegible], ఆప్యాయతానురాగాలు ఇప్పుడు భగభగమండే [illegible] కణాలుగా మారి, ఆయన [illegible] మాడ్చివేస్తున్నాయి.

అతి కష్టంమీద తేరుకుని, యాంత్రికంగా అడుగులు వేస్తూ బైటికి వచ్చి, ఆతృతగా ఎదురుచూస్తున్న బంధుగణానికి పార్వతి మరణవార్త వినిపించాడు. అంతే! మరుక్షణం ప్రళయం ముంచుకొచ్చినట్టు పెడబొబ్బలు పెడుతూ అందరూ లోపలికి పరిగెత్తారు.

ప్రకాశరావు వదనం ఏ భావాన్నీ వ్యక్తం చెయ్యకుండా చాలా గంభీరంగా మారిపోయింది. ఆచారానుసారం భర్తగా భార్య అంత్యక్రియలకు చెయ్యవలసిన తతంగాలన్నీ యాంత్రికంగా చేసుకుపోయాడు.

ప్రాణప్రదంగా ప్రేమించిన అర్ధాంగి అలిగినట్టు అలా అర్ధాంతరంగా వెళ్ళిపోతే, ఆయన కళ్ళనించి ఒక్క అశ్రుకణం కూడా రాలకపోవడం అందర్నీ ఆశ్చర్యచకితుల్ని జేసింది.

చితికి నిప్పంటించాక, అందరూ శోకతప్తులై రోదిస్తోంటే, ఆయన దూరంగా నిల్చుని మౌనప్రతిమలా ఎగిసిపడుతున్న ఆ మంటల్ని చూస్తూ నిల్చుండిపోయాడు. ఆ మంటలు పార్వతి నిర్జీవకాయాన్ని కాల్చి, బూడిద జేస్తున్నాయి.

కానీ, ఆయన గుండెలో రగులుతున్న అగ్నిజ్వాలలు ఆ సజీవకాయాన్ని మాడ్చనూలేక, మసిచెయ్యనూలేక, ప్రతి క్షణం ప్రచండ జ్వాలలుగా మారుతూ విలయతాండవం జేస్తున్నాయి!

2

స్నానానంతరం, తన గదిలో కాలుగాలిన పిల్లిలా పచార్లుచేస్తూ తీవ్రాలోచనల్లో మునిగిపోయాడాయన. కాలగర్భంలో కలిసిపోయిన ఘటనలు ఒక్కొక్కటీ ఆయన మస్తిష్కంలో పుస్తక పుటల్లా తెరచుకుంటూ గతాన్ని మరొక్కసారి మననం చెయ్యసాగాయి.

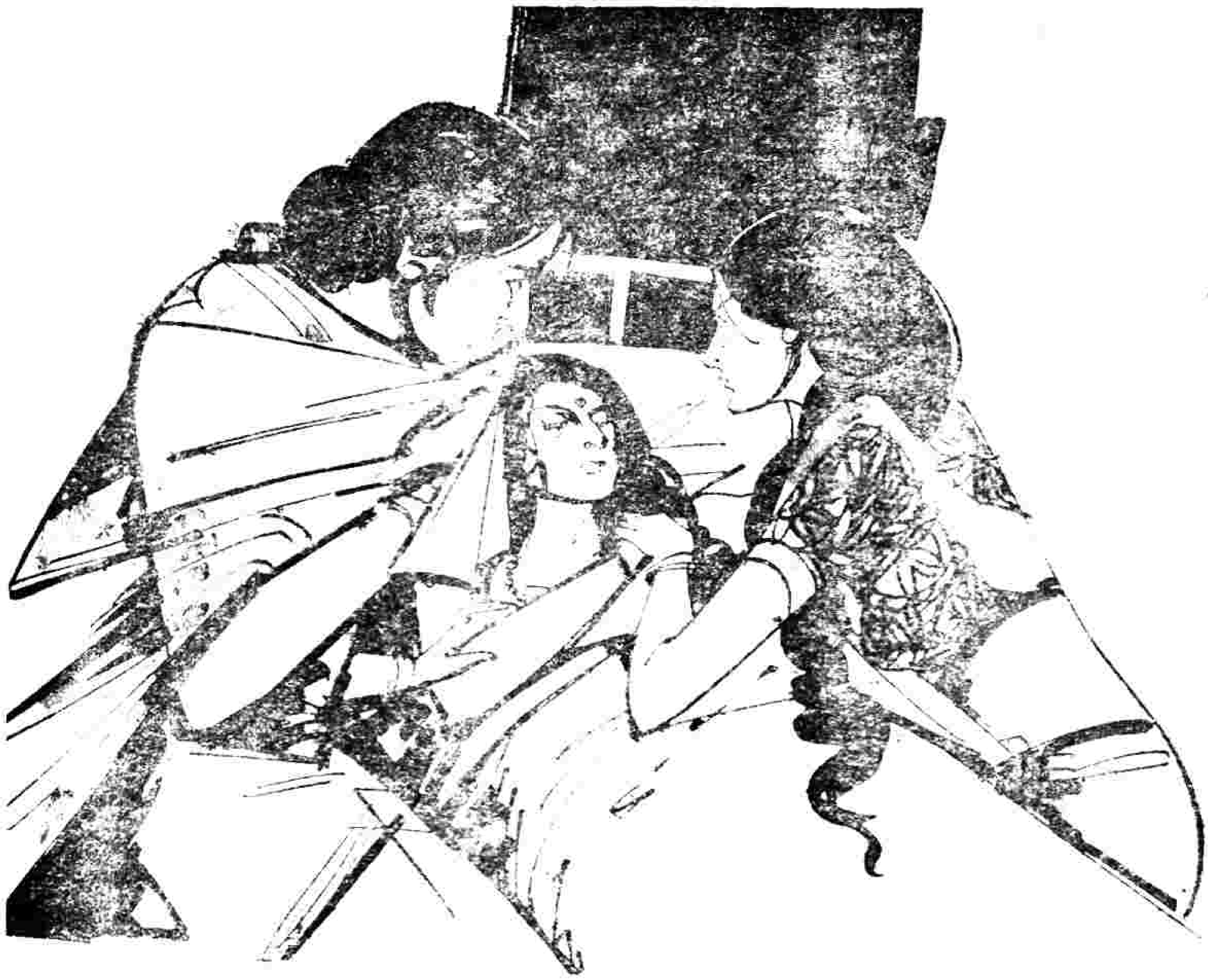

పెళ్ళికిముందు ఆయన పార్వతిని ఎన్నడూ చూడలేదు. ఆమెను చూసిందీ, ఎంపిక చేసిందీ ఆయన తలిదండ్రులే. పాతికేళ్ళ ప్రాయంలోనే అనేక పరీక్షల్లో ప్రవీణుడనిపించుకుని, ఓ ప్రభుత్వ సంస్థలో పెర్సనల్ ఆఫీసరుగా నియుక్తుడైన సమయంలో, ఆయన తల్లి తమ ఎంపికను చల్లగా ఆయన చెవినవేసింది.

తనతో మాటమాత్రమైనా చెప్పకుండా తలిదండ్రులు తీసుకున్న ఆ తుది నిర్ణయానికి ఆయన ముందు అచ్చెరువొంది తరువాత తీవ్రంగా వ్యతిరేకించాడు. ఆ పెళ్ళి ససేమిరా చేసుకోనని హఠంజేశాడు.

కారణం, అదివరకే ఆయన హృదయ కవాటాలు తెరచి అందులో ప్రవేశించి, శాశ్వతంగా తిష్టవేసింది శారద. ఉద్యోగంలో స్థిరపడగానే ఆమెను అర్ధాంగిగా స్వీకరించి, వసంత వీణలో సుమధుర సంసారశృతులు పలికించాలని కాంక్షించాడాయన.

ఆ పిడుగులాంటి వార్తతో కట్టుకున్న ఆ రంగుల హర్మ్యం పునాదులతోసహా కూలే పరిస్థితి వచ్చేసరికి ఆయనలో పంతం పతాకస్థాయి నందుకుంది. ఐతే, ఆ తలిదండ్రులు కూడా ఆ విషయంలో ఆయన కేమాత్రం తీసిపోలేదు.

ఆ కులాంతర కోడలిని తాము ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ స్వీకరించేది లేదనీ, తమ నిర్ణయాన్ని ధిక్కరించి బరితెగిస్తే ఆ అమ్మాయి తమ కవాలను దాటి ఇంట్లో

కాలు పెట్టవలసి వస్తుందనీ హెచ్చరించారు. ఆ హెచ్చరిక ఆయన పాలిట పరీక్షగా పరిణమించింది!

ఆయన సందిగ్ధావస్థను అవకాశంగా తీసుకుని, తలిదండ్రులు లాలించారు. ఆశల అంచులు చూపించారు, తాము చూసిన సంబంధం సామాన్యమైంది కాదనీ, అమ్మాయి అపార ఆస్తికి ఏకైక వారసురాలనీ, కట్నకానుకలు దండిగా లభించడమేగాక, ఉద్యోగంలోనూ ఇతరత్రా పురోగతి ఉంటుందనీ, జీవితం నందనవనంగా మారిపోతుందనీ నచ్చజెప్పారు.

దాంతో ఆలోచనలో పడిపోయాడాయన. శారదనూ, పార్వతినీ ఒకటికి పదిసార్లు త్రాసులో ఉంచి తూచి చూశాడు. ఎన్నిసార్లు తూచినా మొగ్గు పార్వతివైపే కనిపించింది!

కేవలం ఒక సాధారణ కుటుంబంలో పుట్టి పెరిగిన శారద తనకు మనసు తప్ప మరేమీ ఇవ్వలేదు. తనను నమ్మి, విశ్వసించి, మనసుతోబాటు తనువునూ ఎప్పుడో అర్పించుకుందామె!

ఇప్పుడివ్వడానికి కూడా ఆమె వద్ద ఏమీ మిగల్లేదు! పైగా, కులంతక్కువ కాంతను పెళ్ళాడినందుకు ఇటు కుటుంబంలోనూ, అటు సమాజంలోనూ తనకు తలవంపులు తప్పవు!

అలా లాభనష్టాలన్నీ సమగ్రంగా బేరీజు వేసుకుని, ఓ నిర్ణయానికి వచ్చి తలిదండ్రుల నిర్ణయంముందు తలవంచేశాడాయన. ఫలితంగా, ప్రకాశరావూ, పార్వతీదేవిల పెళ్ళి అర్భాటంగా జరిగిపోయింది!

తొలిరాత్రి, పార్వతిని చూసిన ప్రకాశరావు తన అదృష్టాన్ని అభినందించకుండా ఉండలేకపోయాడు. కళ్ళు చెదరగొట్టే ఆమె అందంముందు శారద రూపం కొడిగట్టిన దీపంలా తోచిందాయనకు.

కాలక్రమేణా అందాన్ని మించిన ఆమె హృదయ మకరందాన్ని గ్రోలుతున్నకొద్దీ, ఆయన హృదయ కుహరంలో మిగిలిన కొద్దిపాటి శారద ఉనికికూడా శాశ్వతంగా తుడిచిపెట్టుకుపోయింది!

ఒకప్పుడు ఆ పేరుగల అమ్మాయి తన జీవితంలో ప్రవేశించిన విషయమే కాదు, తానామెను ఏ స్థితిలో పరిత్యజించి, ఏ మలుపులో విడిచివచ్చాడో కూడా ఆయన మర్చిపోయాడు. పార్వతికి ఆ విషయం వాసనకూడా తగలకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు.

అంతేకాదు, తన మనోమందిరంలో ప్రతిష్ఠించుకున్న తొలి స్త్రీ ఆమేననీ, అదివరకూ ఎవ్వరూ తన జీవిత సరిహద్దులోకి సైతం తొంగిచూడలేదనీ, ఆమె లేకుంటే తన జీవితం అర్థరహిత మయ్యేదనీ లాలించేవాడు.

పెళ్ళైన మరు సంవత్సరమే వారి ఒడిలో కేరింతలు కొట్టాడు ఆనంద్! ఆ తరవాత వారి జీవన ఉద్యానవనంలో పుష్పించింది సుధారాణి. పార్వతి ప్రేమా

మృతంలో పారవశ్యంపొందుతూ ఆ సంసారరథం ఎంతో సాఫీగా సాగిపోయింది.

ఆయన ఎన్నడూ ఆమె గతంలోకి తొంగిచూసే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. ఆ అవసరంగానీ, ఆలోచనగానీ ఎప్పుడూ ఆయన దరిచేరనేలేదు. కారణం, పార్వతి తన తనువునూ, మనసునూ పరిపూర్ణ పారిశుద్ధ్యంతో తనకు అర్పించుకుందని ప్రగాఢంగా విశ్వసించాడాయన.

ఆమె గర్భాన ఇద్దరే పిల్లలుపుట్టారు. ఆనంద్, సుధారాణి! వాళ్ళిద్దరి నరాల్లోనూ పారుతోంది తన రక్తమేనని నమ్మాడు. కానీ, ప్రాణాలు విడుస్తూ పార్వతి విప్పిన రహస్యం, వెయ్యిటన్నుల అశ్వశక్తిగల అటంబాంబులా పేలి, ఆయన హృదయం పునాదులతోసహా ప్రకంపించింది!

ఎంత మోసం! ఎంత వంచన! ఇన్నాళ్ళూ పార్వతి తనని పచ్చిగా ప్రలోభ పెడుతూ వచ్చిందన్నమాట. తనపై ఆమె చూపిన అనురాగమంతా బూటక మన్నమాట. ఆ విధంగా తన గతంమీద తెరలు కప్పి, దాని ఉనికికూడా తనకు తెలియకుండా జాగ్రత్తపడింది. నయవంచకి! పెళ్ళికిముందే కాలుజారి, పిల్లను కని, ఆ అక్రమ సంతానాన్ని ఇంతకాలం ఎక్కడో రహస్యంగా ఉంచి పోషిస్తూ వచ్చింది. పైగా, ప్రాణాలు విడుస్తూ ఆ మమకారాన్ని చంపుకోలేక లజ్జవిడిచి, ఆ భారం తన నెత్తిన రుద్ది వెళ్ళింది. ఛఛ! ఎంత సిగ్గుచేటు!

స్త్రీజాతికే మాయని మచ్చగా మారిన పార్వతి పట్ల అసహ్యంతో, జుగుప్సతో ఆయన రోమరోమం దహించుకు పోసాగింది.

పచార్లు చేస్తూ, ఆలోచిస్తూ తుదకో నిర్ణయానికి వచ్చాడాయన. రేపే విజయవాడ వెళ్ళి పార్వతి ప్రాపకంలో పెరిగిన ఆ పాపఫలాన్ని చూడాలి. ఆ విధంగా ఆమె గతానికి సంబంధించిన మరికొన్ని రహస్యాలు సేకరించవచ్చు! అనుకుంటూ ప్రయాణ సన్నాహాలు ప్రారంభించాడు ప్రకాశరావు.

3

విజయవాడ స్టేషన్లో బండి దిగగానే, టాక్సీ ఎక్కి తిన్నగా గవర్నర్‌పేట చేరుకున్నాడు. చిరునామాలో ఇంటి నెంబర్ స్పష్టంగా ఉండటంవల్ల ఆ ఇల్లు కనుక్కోడం పెద్ద కష్టంకాలేదాయనకు.

తలుపు తట్టగానే తెరుచుకుంది. తన ముందు నిల్చున్న అమ్మాయిని చూడగానే ప్రకాశరావు నవనాడులూ దహించుకుపోయాయి ఒక్కసారి.

"ఎవరండీ?" అడిగిందామె కనుబొమలు ముడిచి.

జవాబు చెప్పక కొంచెంపాటు తటపటాయించాడాయన. వెంటనే తేరుకుని, "పార్వతీదేవి దగ్గర్నుంచి వచ్చాను." అన్నాడు సాధ్యమైనంత సౌమ్యంగా.

పార్వతి పేరు వినగానే ఆ పిల్ల మొహం పౌర్ణమి జాబిల్లిలా ప్రకాశించింది.

"రండి. లోపలికి రండి." అంది సాదరంగా.

ప్రకాశరావు లోపల అడుగుపెట్టి "బహుశా, పూర్ణిమ నువ్వే అనుకుంటాను." అన్నాడు.

"ఔను. నేనే. అయ్యో అలా నిల్చునే ఉన్నారేం కూర్చోండి. అమ్మగారి ఆరోగ్యం ఎలా ఉంది? పదిరోజుల క్రితం కాబోలు ఆవిడ ఉత్తరం అందింది మాకు. ఒంట్లో సుస్తీగా ఉన్నట్టు రాశారు...."

ప్రకాశరావు సూటిగా జవాబివ్వకుండా కుర్చీలో చతికిలబడి, "ఆవిడ నీ కన్నతల్లి కదూ," అడిగాడు.

"కన్నతల్లి కన్నా మిన్న. నా ఆరాధ్య దైవం! ఎన్ని జన్మలెత్తినా నేనామె ఋణం తీర్చుకోలేను." ఆ కంఠంలో పార్వతి పట్ల భక్తిప్రపత్తులు ప్రస్ఫుటమౌతున్నాయి.

ప్రకాశరావు ఇంకేదో అడగడానికి నోరు తెరిచాడు.

అంతలో ఆ అమ్మాయి కల్పించుకుని, "కూర్చోండి. ఇప్పుడే వస్తాను." అంటూ లోపలికెళ్ళింది.

అతను గోడమీది ఫోటోలు లెక్కపెడుతూ అక్కడే కూర్చున్నాడు. లోపల ఆ అమ్మాయి ఎవరితోనో ఏదో అంటోంది. రెండు నిమిషాల తరవాత ఓ నడివయస్కురాలు పైటచెంగుతో చేతులు తుడుచుకుంటూ ఇవతలికి వచ్చింది.

ఆ స్త్రీని చూడగానే ప్రకాశరావు విద్యుద్ఘాతం తిన్నట్టు ఉలిక్కిపడి, "శారదా ....నువ్వా!" అన్నాడు దిగ్భ్రాంతితో.

ఆమె కూడా అతన్ని చూడగానే శిలా ప్రతిమైపోయింది! వాళ్ళిద్దరి ప్రవర్తనకు చకితురాలైన పూర్ణిమ "అదేం, ఈయన నీకు తెలుసా అమ్మా!" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"ఆ... అమ్మా!" అయోమయంతో అప్రయత్నంగా అన్నాడు ప్రకాశరావు.

"ఔను. పూర్ణిమ నా కన్నకూతురు! నా కూతురే కాదు, నీ కూతురు కూడా!" అంది ఆ స్త్రీ ఆయన కళ్ళల్లోకి తీక్షణంగా చూస్తూ.

"నా కూతురా? నీకు మతిపోయిందా శారదా? ఏమిటి నువ్వంటోంది?" అన్నాడు ప్రకాశరావు అచేతనుడై.

ఆమె నవ్వింది నిర్జీవంగా. "తెలిసీ తెలియని వయసులో ఎప్పుడైతే నీకు నా మనసిచ్చానో అప్పుడే నా మతిని పోగొట్టుకున్నాను ప్రకాశ్! మతిపోగొట్టుకున్నదాన్ని గనకనే, నీ మాయమాటలకు లొంగి, వెనకా ముందూ యోచించక, నా తనువును కూడా నీ వాంఛకు తర్పణం చేశాను!

అయితే నువ్వు నా నమ్మకాన్ని, విశ్వాసాన్ని వమ్ముజేసి, మాటతప్పిన మనిషి నా మానాన వదిలి, నీ దారి నువ్వు చూసుకున్నావు. మొదట మా వాళ్ళు నన్ను రాచిరంపాన పెట్టారు. చివరికి తమ కడుపు

యున

తీసి చంపుకోలేక, నా కడుపులో కదులు తున్న నీ ప్రతిరూపాన్ని పడగొట్టడానికి పూనుకున్నారు.

"నేను నవేమిరా అందుకు ఒప్పుకో లేను. నా కారణంగా [illegible] మా వారికి తలవంపులు రా[illegible], రాత్రికి రాత్రి కట్టుబట్టలతో ఇల్లు వదిలాను. ఎవో వస్తువులు పని[illegible] కన్నాను.

"అప్పటికే కష్టాంతో [illegible] దప్పి పోయిన [illegible] విచ్చు[illegible]ంది. కాయకష్టం జేసేశక్తి పూర్తిగా తరిగి ఇక నేను జీవిస్తానన్న ఆశ అడుగంటి, నీ పొత్తును పదిలంగా నీకప్పగించి, కనీసం ఆ విధంగానైనా ప్రశాంతంగా కన్ను మూద్దామని [illegible] ఇంటికి [illegible].

"అప్ప[illegible] రోజులవరకూ [illegible] తెలిసి [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

"[illegible] నీ [illegible] [illegible] ఆ కథ [illegible] ఆమె [illegible] తరవాత [illegible] పోయింది.

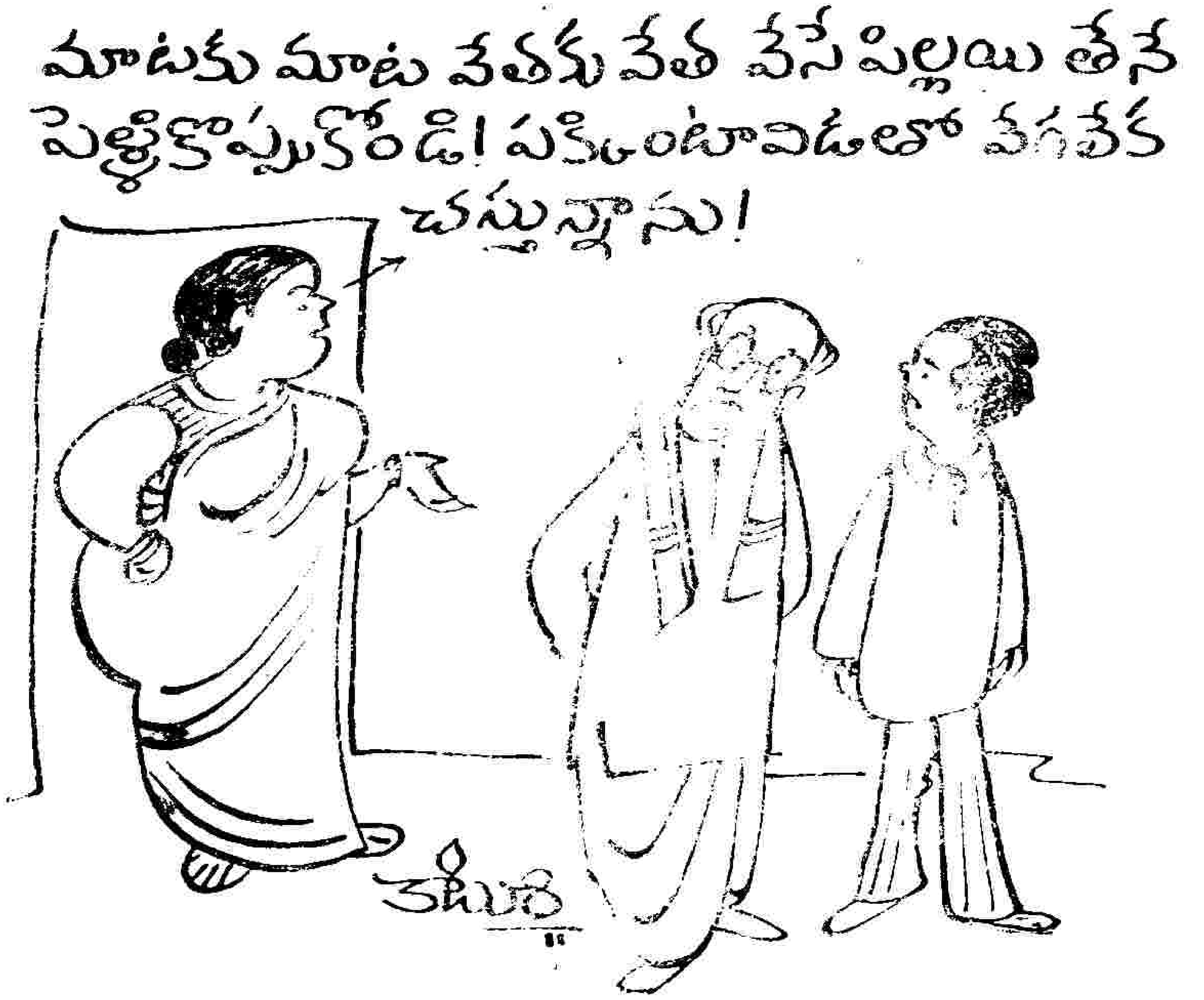

"నమ్మా, నా బిడ్డనూ అన్నివిధాలా ఆదుకుంటాననీ, అధైర్యపడవద్దనీ హామీ ఇచ్చింది ఆ సాధ్వి. వెంటనే నన్ను టి.బి. శానిటోరియంలోనూ, పూర్ణిమను చిల్డ్రన్స్ హోంలోనూ చేర్పించింది. ఆ దైవస్వరూపిణి అండతో ఆదరాభిమానాలతో నేను త్వరితంగా ఆ జబ్బునించి కోలుకోగలిగాను.

"అంతేకాదు, పూర్ణిమ పోషణ భారమంతా తాను స్వీకరిస్తాననీ, నన్ను కష్టపడకుండా విశ్రాంతి తీసుకుంటూ బిడ్డ బాగోగులు చూసుకోమనీ సలహాయిచ్చింది పార్వతి.

"ఆమె సూచన ప్రకారమే నేనిక్కడికి వచ్చి నివాసం ఏర్పరుచుకున్నాను. ఆ దేవత ఇన్నాళ్ళూ నాకూ, నా బిడ్డకూ ఏ లోటూ రానివ్వకుండా ప్రతి నెలా క్రమం తప్పకుండా డబ్బు పంపుతూ ఇచ్చిన మాట నిలబెట్టుకుంది. పూర్ణిమను తన కన్నబిడ్డతో సమానంగా చూసుకుంది.

"ఆ దేవత ఋణం మేము జన్మజన్మలకూ తీర్చుకోలేనిది. నా శరీరంలోని ప్రతి అణువూ ఆమెకు ఋణపడివుంది."

"అయితే, ఇన్నాళ్ళూ ఈ విషయం నాతో చెప్పకుండా దేనికి దాచింది పార్వతి? నువ్వు కూడా నన్ను ఎందుకు కలుసుకోలేదు?" అడిగాడు ప్రకాశరావు అప్రతిభుడై.

"కలుసుకోవద్దని ఆవిడే నన్ను కోరింది. కారణం ప్రశాంతంగా, ఆనందంగా గడిచిపోతున్న నీ జీవితం నా రాకతో పెనుతుఫానుగా మారవచ్చనీ, ఇన్నాళ్ళూ ఆవిడ తప్ప నీ జీవితంలో మరెవ్వరూ ప్రవేశించలేదని ప్రగల్భాలు పలికిన నువ్వు, నా రాకవల్ల ఆవిడముందు సిగ్గుతో తలవంచుకోవలసి వస్తుందనీ, అది తాను సహించలేననీ నన్ను ప్రాధేయపడింది పార్వతి. ఆ దేవత కోరిక కాదనే ధైర్యం నాకెక్కడిది? అందుకే కొన ఊపిరి వరకూ మళ్ళీ నీకు నా మొహం చూపకూడదని నిర్ణయించుకున్నాను."

"పా....ర్వ....తీ," ప్రకాశరావు పెదవులు అప్రయత్నంగా పలవరించాయి. పశ్చాత్తాపం ఆయన హృదయాన్ని ఉండలా చుట్టివేస్తోంది. కళ్ళల్లో కారుమేఘాలు కమ్ముకుని. చెక్కిళ్ళపై అశ్రుబిందువుల్ని గుమ్మరిస్తున్నాయి.

ఏ తప్పు చెయ్యకుండానే, చివరి క్షణంలో తనని క్షమించమని కోరింది పార్వతి. కానీ, తనువంతా తప్పులతుప్ప అయిన తను క్షమించమని ఎవర్ని అర్థించాలి? మానవమాత్రుడు అటుంచి భగవంతుడు కూడా తనని క్షమిస్తాడా?